

срѣднощни сѣнки пѣплятъ по ска-
литѣ —
на вожда часовоитѣ му вѣрни.

*

Въ палатката си Самуилъ е буденъ:
подпрѣлъ глава на своята дѣсница,
размисля въ тишината и се чуди:
— Защо, защо не връща се Звеница?!
Напраздно Самуилъ напредъ се вира:
отъ тъмнина на крачка се не вижда,
и, натъженъ, утѣха не намира,
на мъртвитѣ дори сега завижда.

— Кжде ли е Звеница, що се бави,
на Самуила що се не обади,
или се лута въ глухитѣ джбрави,
опияненъ отъ царскитѣ награди?
О, той е тамъ—при гърцитѣ коварни,
подкупенъ е отъ царя имъ Василий
съсь блѣсъка на злато лъчезарно!
Въ паритѣ криятъ тѣ последни сили!

*

Следъ тъмна нощъ избистря се не-
бето,
и слънцето навредъ лжи разлива;
събудено въвъ свѣтлина полето
като картина чудна се открива.

И ненадѣйно боенъ рогъ изсвирва,
прииждатъ гърци въ хиляди вериги,—
не се и виждатъ сетнитѣ имъ дири,—
войски, войски—догдѣ очитѣ стигатъ!
Предъ тѣхъ Звеница срещу братъ
ги води,

и Самуилъ, не чакащъ враговетѣ,
между войницитѣ по хълма броди,
нескрита мжка свива му сърдцето.
Съ предателство понѣвга се печели!

Съ измама, съ подлостъ гърцитѣ ус-
пѣватъ

въвъ пленъ да хванатъ отредитѣ
смѣли,
да заглушатъ победитѣ имъ славни.
Съ останалитѣ царьтъ се отдрѣпва,
на смъртъ отива, сякашъ, тихъ и
бледенъ,
и струва му се—въ гробове че стѣпва,

все тѣй замисленъ, скърбенъ и при-
веденъ.

*

Дъждъ есененъ вали въ деня не-
спирно,
и плуватъ тъмни облаци въ небето,
а пѣтьтъ тѣсенъ трудно се намира.
Слѣпци изъ него търятъ си нозетѣ,
въздишатъ тѣ, залитатъ, въ локви
падатъ,
изправятъ се и трѣгватъ пакъ въ
редици.

— Кои сж тѣзъ нещастници, що
страдатъ?

— Плененитѣ на Самуилъ войници!
Въвъ столицата бѣлгарска се връ-
щатъ,

Василий праща ги на Самуила;
тѣ нѣма да зарадватъ челядь, кжщи,
че слѣпи сж, безъ здраве и безъ сила!

*

Въ палата скромнѣ, съ вдигнати за-
веси,

Царъ Самуилъ надъ масата наведенъ
е въ далечни спомени унесенъ,
Размисль трѣпне на лика му бледенъ.
Въвъ тоя часъ единъ войникъ при-
стѣпва

до Самуила и съсь гласъ печаленъ
той казва му: — Царю велики, скжпи,
пристигатъ пленници по пѣтя каленъ!

Въвъ погледа на царя радостъ свѣтва.

Той втурва се на улицата крива —
да срещне тамъ войницитѣ си клети,
да ги прегърне, че се връщатъ живи!

А тѣ, на върволици, идатъ, идатъ!

— Защо въздишатъ, що ли всички
плачатъ?

Жени, деца излизатъ да ги видятъ
и скръбъ чете се по лицата мрачни.

— О, Боже, тѣ сж слѣпи, еднооки,
вземи имъ Ти душитѣ—да не страдатъ,
сломи грѣха на гърцитѣ жестоки! —
продумва Самуилъ и мъртъвъ пада.

Ненчо Савовъ.